

عاشقانه در آستانه سی و هفتمین سال

بهار سال ۱۳۸۵ بود که اولین شماره «عاشقانه» منتشر شد و از آن شماره، تا این شماره تازه، در آغاز سی و هفتمین سال، ۴۲۵ شماره منتشر شده است.

«عاشقانه» با هر تولدی، بزرگ شده، بالیده و در مسیر بالیدن، بسیار آموخته و بسیار آموزانده.

از ابتدا، «عاشقانه» بر این باور استوار بوده است که با حفظ زبان می توان میراث معنوی ایران را حافظ شد و روح فرهنگ ایرانی را زنده و پویا نگاه داشت. می توان با آگاه کردن، با دعوت کردن به تفکر و تعقل، با جهل و خرافه مبارزه کرد. می توان مناسبات انسانی و فرهنگی را، زمینه های درک متقابل و تفاهم و تعامل را گسترش داد.

«عاشقانه» تلاشی بوده است برای نفس تازه کردن در فضای سنگین و پر هیاهوی غربت؛ سرپناهی برای همدلی و همراهی.

«عاشقانه» دریچه ای کوچک بوده است گشوده بر باغی بزرگ و بی انتها که درختانش به درازنای تاریخی کهن ریشه دارند و ثمره خود را سخاوتمندانه، به آنانی که جستجوگرانه در این باغ گام می نهند، ارزانی می دارند. باغ پر بار فرهنگ ایران، اما، چنان وسیع و گسترده است که این دریچه کوچک فقط چشم اندازی اندک را نمایانده؛ چشم اندازی کوچک تا شاید بتوان بهتر نگرستن و دانستن را موجب شد؛ تا بتوان ارزش ها، نگرش ها و باورها را پیش روی آورد و به محک گذاشت و آنچه را که مطلوب زندگی انسانی است برگزید.

اینکه آیا اکنون به هدف خود بر این پایه دست یافته ایم یا خیر، قضاوتش با خوانندگان است و شاید دستیابی و رسیدن بدان چندان اهمیت نداشته باشد، زیرا آنچه مهم است حرکت و پویایی در این راه بوده است و اینکه از افت و خیزها، از نداشتن ها، از دشواری و سختی های کار نهراسیده و همچنان امید بسته ایم به لطف و همت بلند اندیشمندی که به ندای ما پاسخ داده اند و عاشقانه را فضایی یافته اند برای ارائه نوشتارها و آفرینش های ادبی و فرهنگی و هنری خود. هر چند که در این مسیر از خرمن نوشتارهای به یادگار مانده نیز خوشه هایی برجیده ایم تا بدین وسیله ناخوانده ها دوباره خوانده شوند تا ناگفته های گفته شده، بار دیگر گفته شوند، تا تجربه ها، چراغ راه های نرفته شوند. «عاشقانه» را همیشه گستره ای دانسته ایم برای طرح نظرات و نظریه های نویسندگان و هنرمندان و منتقدان، به دور از جار و جنجال های ناشی از مسایل زودگذر و سطحی؛ به دور از مسایل گروهی و سیاسی. در پیگیری همین خواست، در درازنای ۳۶ سال گذشته، مقالات و داستان ها و اشعار بسیاری را منتشر کردیم و با بسیاری از بزرگان هنر و ادب، در زمینه های نقاشی، شعر و داستان، موسیقی، سینما و... چه در ایران و چه در خارج از کشور، به گفتگو نشستیم تا معرف چهره و کار هنری و فرهنگی آنها باشیم. در انجام بسیاری از کارهای فرهنگی و هنری در شهر هوستون کوشا بودیم و نیز فعالانه مشارکت داشتیم. در عین حال «عاشقانه» گستره ای شد برای عرضه خدمات صاحبان مشاغل ایرانی؛ همت و حمایت آنها به ما این توانایی را داد تا بتوانیم همچنان به کار نشر و انجام فعالیت های فرهنگی ادامه دهیم.

در سالی که گذشت، با ظهور و گسترش اپیدمی کرونا که دنیا را تکان داد و بر روی زندگی مردم دنیا، در همه ابعاد اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی تأثیر گذاشت، «عاشقانه» نیز به خاطر کاهش آگهی ها و منبع مالی و بالا بودن مخارج ماهیانه نشر مجله، به ناچار، هر دو یا سه ماه یک بار منتشر شد و این روند همچنان تاکنون ادامه یافته است.

در پایان، باید از همه شما نویسندگان و خوانندگان و صاحبان مشاغل سپاسگزاری کنیم که با کمک و حمایت شما، رؤیای ما توانست به وقوع بپیوندد و این نشریه بتواند سی و شش سال دوام بیاورد و وارد سی و هفتمین سال انتشار خود شود. امیدواریم که از این شماره و سالگرد عاشقانه همانقدر لذت ببرید که ما از کار کردن بر روی آن لذت برده ایم.

آزیتا افهمی
سردبیر

همتی داریم عالی در ره دیوانگی

درد چون از علم زاید، جهل را بر در نهیم (سنایی)